

Δελφίνοι και χάννοι

Το νέο βιβλίο των εκδόσεων Λιβάνη (του γνωστού Αντώνη Λιβάνη) που μόλις κυκλοφόρησε τιτλοφορείται, ω της σατανικής σύμπτωσης, «Η στρατηγική του Δελφινίου: Αναδειχτείτε νικητές σε ένα χαοτικό κόσμο».

Οι συγγραφείς Dudley Lynch και Paul Kordis, αν και απευθύνονται σε μάντζερ επιχειρήσεων (άλλωστε τι δεν αποτελεί επιχείρηση τη σημερινή ημέρα) μιλούν για το μύθο του «καρχαρία» που επιδιώκει με κάθε τρόπο τη νίκη και συμβουλεύουν τους «κυπρίνους» πώς να αποφεύγουν την ήττα. Οι ντόπιοι δελφίνοι – καρχαρίες ή κυπρίνοι – μπορούν να αντλήσουν οδηγίες από το βιβλίο για το πώς «θα βρουν τη δύναμη να επιλέγουν, αμέσως, ανάμεσα στις στρατηγικές της εξαγοράς, της υποχώρησης, της φυγής, του συμβιβασμού ή της υπέρβασης». Για τους... χάννους, οι οποίοι έχουν εμφανιστεί σωρηδόν το τελευταίο διάστημα, ουδέν αναφέρεται.

Γ.ΜΕΡ.

Και δεν έχουμε δει παρά μόνον την πρώτη πράξη του έργου, που καταλήγει με ποτοαπαγόρευση και τσαντόρ.

Α.Ψ.

Και μετά, τι;

Ήταν σαφές χθες ο εκπρόσωπος Τύπου της Ν.Δ. Βασ. Μαγγίνας, όταν έλεγε πως το κόμμα του, μετά τη συζήτηση της πρότασης μομφής στη Βουλή, θα κλιμακώσει την αντιπολιτευτική του τακτική.

Εκείνο που αρνήθηκε να κάνει σαφές, ήταν οι τρόποι της κλιμάκωσης αυτής, δηλαδή τι θα κάνουν μετά. Αν λάβουμε υπ' όψιν πως το ενδεχόμενο αποχώρησης των βουλευτών της Ν.Δ. από τις εργασίες της Βουλής δεν βρίσκει πρόθυμα πολλά στελέχη της Ν.Δ., λίγα είναι τα ενδεχόμενα και μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε. Όπως το να ...σηκώσουν πανό μέσα στη Βουλή ή να ...αμολήσουν ο κ. Εβερτ τον Αζάν-κα στα έδρανα των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ! Κάτι καλύτερο δεν μπορούμε να σκεφθούμε αυτή την ώρα...

Γ. ΠΑΝ.

Ο κύβος ερρίφθη

Υστερα από δύο ώρες συνεδρίαση, το Πολιτικό Συμβούλιο της Νέας Δημοκρατίας επικύρωσε χθες την προαναγγελθείσα από τον αρχηγό της κατάθεση πρότασης μομφής. Οι αντιρρήσεις κάποιων στελεχών κάμφθηκαν και ο κύβος ερρίφθη. Τη Δευτέρα, ή το αργότερο την Τρίτη, θα κατατεθεί η πρόταση και ήδη οι «ζυμώσεις» για το ποιοι θα μιλήσουν στη Βουλή άρχισαν, ενώ το κύριο βάρος σύνταξης του κειμένου της πρότασης ανέλαβε ο συνταγματολόγος και σύμβουλος του Μ. Εβερτ, Π. Πανλόπουλος.

Η πρόταση εν πολλοίς θα στηρίζεται και στις απαντήσεις προς τον κ. Εβερτ των θεραπόντων ιατρών του Πρωθυπουργού, καθώς και του καρδιολόγου κ. Τούτουζα. Αυτό σημαίνει ότι η «μάχη» στη Βουλή θα έχει και ...ιατρικό περιεχόμενο!

Γ. ΠΑΝ.

Ροζ χαμός

Φαίνεται πως στα Γρεβενά ο ΟΤΕ δεν μπορεί να ηουχάσει...

Μετά τους σεισμούς, τώρα δέχεται νέες δονήσεις... αλλά από τα «ροζ τηλέφωνα»...

ΠΡΩΤΗ δόνηση, οι λογαριασμοί των 2.860.000 χιλιάδων δραχμών που «κατέγραψε» το τηλέφωνο ανώτερου στελέχους του ΠΑΣΟΚ στα Γρεβενά.

ΔΕΥΤΕΡΗ δόνηση, η παρέμβαση «κάποιων» για παραγραφή των «ροζ χρεών» που ήδη έχουν χρονίσει... και έχουν αναστατώσει τους τοπικούς υπαλλήλους του ΟΤΕ Γρεβενών.

Ροζ χαμός.

Γ.Κ.Π.

Του Μεγάρου

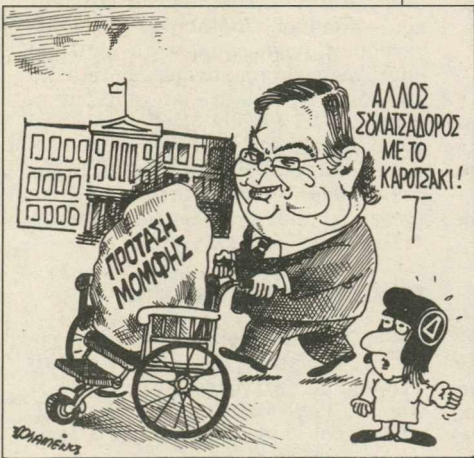
Αμεση αντίδραση από το νομικό σύμβουλο του Οργανισμού Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης, κ. Γ. Δ. Νακόπουλο:

«Στη χθεσινή σας έκδοση και σε σχόλιο συντάκτη σας με τίτλο “Μεγαρικά” (σελ. 8) αναφέρεστε σε ενδοιασμούς γύρω από την καλή χρήση του κονδυλίου των 2,5 δισ. δρχ. το οποίο παρέδωσε η κυβέρνηση στον ΟΜΜΘ για να ξεκινήσει το έργο της ανέγερσης του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης. Καθ' όσον αφορά την έκφραση των ανησυχιών του συντάκτη σας ως προς την τύχη της κρατικής επιχορήγησης στον ΟΜΜΘ του ποσού των 2,5 δισ. δρχ., σας γνωρίζουμε ότι το ποσό αυτό είναι στο ακέραιο κατατεθειμένο σε κλειστό λογαριασμό της Ιονικής Τραπέζης. Η μελλοντική του εκταμίευση θα γίνεται με τρεις υπογραφές, της προέδρου κυρίας Κ. Βελλίδη και των κ.κ. Γ. Ακκά, Α. Μπακατσέλου και Γ. Κολοκυθά, ανάλογα με την πρόοδο των μελετών και της θεμελιώσεως του έργου».

•Ο συντάκτης του σχολίου, Γιάννης Λιάπης, ανταπαντά:

Χαιρόμαστε που – επιτέλους! – ανακοινώνεται (εξαιτίας μας, φυσικά...) τι έγιναν τα 2,5 δισεκατομμύρια, αν και εκκρεμούν διάφορες ...ψιλοερωτησούλες, για το ΠΟΤΕ ακριβώς κατατέθηκαν, με ΠΟΙΟ επιτόκιο κ.λπ. Όμως, αυτές κι άλλες, λίγο πιο ...χοντρές ερωτήσεις, θα ήταν δυνατόν να τεθούν, μόνο αν το διοικητικό συμβούλιο του ΟΜΜΘ εμφανιζόταν μπροστά στους δημοσιογράφους. Βλέπετε, οι άνθρωποι αυτοί δεν έχουν δώσει ούτε μία (μία για δείγμα!) συνέντευξη Τύπου από τότε (1993) που συγκροτήθηκαν σε σώμα, αν και ανάμεσά τους έχουν πρόσωπα με πολύ σημαντικό ρόλο στον Τύπο.

Γ.Α.

ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ ΚΑΜΕΝΟΥ

Εξοργισμένη με τον Τηλέμαχο Κυτήρη, για τη γνωστή του δήλωση περί «εκτροπής» και τη γενικότερη στάση του, δηλώνει η ανανώστρι μας ΚΑΤ.Θ. και καταλήγει επιγραμματικά: «Αί... Κυτήρη!».

Του ΠΩΡΓΟΥ ΚΑΡΕΛΙΑ

ΠΑΣΟΚ: Μπορεί ν' αποφευχθεί η διάσπαση;

πάρε μαζί του, γι' αυτό και ουδόλως ενδιαφέρθηκε για την εξασφάλιση κάποιων όρων διαδοχής. Οι επίγονοι, όταν ήρθε η κρίσιμη στιγμή, δηλαδή αυτές τις μέρες, αποδείχθηκαν κατώτεροι ακόμη και των ελάχιστων προσδοκιών των οπαδών τους. Ποιο θα είναι το τελικό αποτέλεσμα; Χωρίς να θέλουμε να γίνουμε μάντεις κακών, διακινδυνεύουμε την πρόβλεψη ότι το ΠΑΣΟΚ θα αντιμετωπίσει σύντομα «υπαρξιακή κρίση» και, επομένως, αυτά που σήμερα γίνονται είναι σταγόνα στον ωκεανό μπροστά σε όσα θα ακολουθήσουν.

Τα σημάδια είναι από σήμερα ορατά και μόνον οι ελάχιστοι της ηγετικής του ομάδας που στρουθοκαμηλίζουν δεν τα βλέπουν. Η διαμάχη περί τη διαδοχή είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου, η οποία δίνει και τον τόνο, ακριβώς επειδή είναι η κορυφή. Γύρω από το κρεβάτι του Ανδρέα Παπανδρέου μαίνεται αυτή τη στιγμή μια ανελέητη σύγκρουση μεταξύ δύο ή περισσότερων ομάδων και προσώπων, που διεκδικούν τα ιμάτιά του.

Από τη μια πλευρά βρίσκονται ή σύζυγός του και ορισμένα πρόσωπα της «αυλής», που πασχίζουν ν' αποδείξουν, με νύχια και με δόντια, ότι ο Α. Παπανδρέου μπορεί, έστω κι έτσι, να κρατηθεί στην πρωθυπουργική καρέκλα. Ο φόβος όλων αυτών για το αύριο χωρίς τον ηγέτη, από τον οποίο αντλούσαν τα πάντα, μπορεί να οδηγήσει και στις πιο παράλογες ενέργειες. Όλοι αυτοί εκφράζονται με φαιδρότητα του τύπου «ο Πρωθυπουργός ήπτε ούισκι» ή με ανόητους (διοχετεύομενους) «διαλόγους», τους οποίους σπεύδουν να προβάλουν τα ανταγωνιζόμενα ιδιωτικά κανάλια, αδιαφορώντας για το τι σημαίνουν.

Στο ίδιο στρατόπεδο βρίσκονται, εξ αντιθέτου, ορισμένοι επίδοξοι διάδοχοι και άλλα στελέχη του κυβερνώντος κόμματος, τα οποία, για τους δικούς τους λόγους, αποφεύγουν να πάρουν ξεκάθαρη θέση, προτιμώντας να «ψαρεύουν» στα θολά νερά της «μιορροπίας» - δηλαδή του τέλματος - και να ελπίζουν (οι νεότεροι) σε αυριανούς ρόλους. Τι θα έχουν, όμως, να προβάλουν; Το ρόλο του «ισορροπιστή», όταν όλοι βλέπουν το υστερόβουλο παιχνίδι τους;

Είναι, λοιπόν φανερό ότι αν στελέχη όπως οι κ.κ. Τσοχατζόπουλος, Αρσένης, Κακλαμάνης, Λαλιώτης κ.ά. δεν

οχυρώνονταν πίσω από τις ανάγκες των «μιορροπιών» και δεν περιορίζονταν σε παιδαριώδεις διαπιστώσεις του τύπου «αναμφισβήτητη υπάρχει πολιτικό πρόβλημα» (κάτι, δηλαδή, που γνωρίζει και ο τελευταίος οπαδός του ΠΑΣΟΚ εδώ και τουλάχιστον ένα χρόνο), τότε οι επιδιώξεις των πρώτων δεν θα είχαν καμιά σημασία και οι δηλώσεις περί «εκτροπής» (αχ, Τηλέμαχε...) δεν θα είχαν γίνει ποτέ.

Από τους λοιπούς υποψήφιους διαδόχους ο μόνος τολμηρός ήταν ο κ. Χαράλαμποπουλος, ενώ ο κ. Σημίτης προτίμησε να κινηθεί στα συνήθη (δικά του) επίπεδα, θέτοντας μεν το θέμα, αλλά αποφεύγοντας να εκφραστεί όπως απαιτούν οι ηγετικές του βλέψεις. Και αυτό είναι περίεργο, δεδομένου ότι δεν μπορεί να υπολογίζει σε ψήφους βουλευτών που πρόσκεινται στο «περιβάλλον» και δεν δέχονται καμιά κουβέντα για αντικατάσταση του Α. Παπανδρέου. Προς τι, λοιπόν, η μέχρι χθες αναποφασιστικότητα;

Η κατάσταση αυτή προδιαγράφει ως ένα βαθμό και τη μελλοντική πορεία του ΠΑΣΟΚ. Ο Α. Παπανδρέου είχε τη μοναδική ικανότητα να κρατά υπό την ίδια σκέπη τις πλέον ετερόκλητες ομάδες και πρόσωπα. Μπορούμε να υποθέσουμε βεσίμως ότι η ενότητα αυτή – ενότητα σκοπιμοτήτων και συμφερόντων και πάντως όχι ενότητα ιδεολογική, ούτε καν πολιτική – θα εξακολουθήσει να υπάρχει όσο το ΠΑΣΟΚ θα βρίσκεται στην κυβερνητική εξουσία.

Ο νέος πρωθυπουργός – όποιος κι αν είναι – θα έχει ν' αντιμετωπίσει όχι μόνο την (αυτονομία, έτσι όπως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα...) υπονόμηση εκ μέρους της ηττημένης πλευράς, αλλά και τον κίνδυνο να απωλέσει την ηγεσία του κόμματος στο συνέδριο, αν η κομματική γραφειοκρατία αποφασίσει – και μπορεί, φυσικά

– να «πριονίσει» την καρέκλα του.

Και είναι φυσικό, αν η επόμενη διετία κυλήσει έτσι, ο κ. Εβερτ να κάνει περίπατο στις προσεχές εκλογές. Και όσοι οχυρώνονται πίσω από την – πανταχόθεν ομολογούμενη, είναι η αλήθεια – ανεπάρκειά του, θα δοκιμάσουν οδυνηρή έκπληξη.

Η συνέχεια θα έλθει με μαθηματική ακρίβεια και θα είναι οδυνηρότερη. Το ΠΑΣΟΚ, ένα από τα πλέον μεγάλα κεντροαριστερά ευρωπαϊκά κόμματα, θα απειληθεί με πολυδιάσπαση, καθώς τίποτα δεν θα είναι ικανό να συγκρατήσει τις σπαρασσόμενες ομάδες, τις φιλοδοξίες των προσώπων, αλλά και τη μετατόπιση προς τα δεξιά του πολιτικού σκηνικού.

Όλα αυτά τα απαισιόδοξα μπορεί να αποδειχθούν απλώς κακές προφητείες, υπό τρεις προϋποθέσεις:

1. **Οτι** τα ηγετικά του στελέχη θα κατορθώσουν, έστω και την τελευταία στιγμή, να δουν αυτό που βλέπει και ο τελευταίος οπαδός του κόμματος. **Οτι** ο πολιτικός ρόλος του Α. Παπανδρέου **τελείωσε** και ότι πρέπει να αποφασίσουν πώς θα πορευθούν χωρίς αυτόν, χωρίς αναβολές και ανταπάτες.

2. **Οτι** ο καθένας θα υποτάξει τις προσωπικές του φιλοδοξίες στην ανάγκη ν' αποκτήσει η χώρα πρωθυπουργό και να κυβερνηθεί με νέους ρυθμούς και σε νέο πλαίσιο, χωρίς εκ των έδων υπονομιεύσεις και τα περίφημα «συντροφικά μαχαίρωματα».

3. **Οτι** το ΠΑΣΟΚ, μέσα σ' αυτόν τον κυκεώνα, θα μπορέσει να επανακαθορίσει την πολιτική του, απαντώντας ξανά στο βασικό ερώτημα σε τι διαφέρει από την αντίστοιχη των συντηρητικών κομμάτων.

Χαμένα μέσα στη δίνη των εσωκομματικών συγκρούσεων, με τη σύγχυση να διακατέχει τους μεν και το φόβο τους δε, με τις προσωπικές φιλοδοξίες να κατέχουν πρωτεύουσα θέση σ' όλες τις κινήσεις τους, είναι αμφίβολο αν τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, που θα μπορούσαν να συμβάλουν στην εκπλήρωση αυτών των όρων, έχουν μυαλό για τέτοια.

Στην πολιτική οι ευχές είναι ό,τι πιο άχρηστο, καθώς αντικαθιστούν την αμηχανία, την αναποφασιστικότητα και την απραξία. Τώρα, όμως, είναι από τις λίγες φορές που η ευχή «ε Θεός να βάλε το χέρι του» αποκτά ιδιαίτερη σημασία.